

— Τί κάμνουν αὐτοί;

— Ἄ! Κύριε, εἶναι ἥσυχοι ὥσάν τ' ἀρνία· γραφεῖς ἐμπορικοὶ καὶ οἱ δύο, εὐρισκόμενοι πρὸς τὸ παρὸν χωρὶς θέσιν, κάμνουν τὸ λαθρεμπόριον τῶν δαντελῶν μὲ τὸ Βέλγιον· εἶναι ὅμως φρόνιμοι ὥς δύο κοράσια, μὰ τὸ ναί! μὴ βλέποντες κανένα, μὴ πηγαίνοντες εἰς καμμίαν κακὴν συναναστροφὴν, ποτὲ εἰς παραλυσίας, ποτὲ φιλονεικίας...

Εὐχαριστήσας τὸν παντοπώλην διὰ τὰς πληροφορίες ταύτας καὶ εἰπὼν ὅτι δὲν ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐζήτουν, ἀνεχώρησα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβούμην μὴ εἰδοποιήσῃ τοὺς κλέπτας, ἢ μὴ διὰ τῆς φλυαρίας του διεγείρῃ τὰς ὑποψίας των, ἔστειλα τὸν κλητῆρα νὰ συμπαραλάβῃ ἓνα τῶν συναδέλφων του. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ συνδιαλεγόμενος μὲ τοὺς γείτονας ἐμάνθανον ἀκριβῶς τοὺς χαρακτῆρας τῶν δύο κακούργων. Ὅταν ἔφθασαν οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες τοὺς διέταζα νὰ παραμονεύσουν, καὶ ἂν οἱ κλέπται ἐξέλθωσι νὰ τοὺς συλλάβωσι. Τὴν δ' ἐπαύριον τὴν 4 τῆς πρωῒας παρουσιάσθη εἰς τὸ οἰκημῖόν των καὶ τοὺς συνέλαβον εἰς τὴν κλίνην των. Οὐδὲν ὅμως ὑποπτον ἐφαίνετο εἰς τὸ δωμάτιόν των· ἔστειλα κ' ἐκραῖα τὸν ἀστυνόμον καὶ ἐπαχειρήσαμεν ἐρευνᾶν ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδὲν προέκυψε. Τότε ἤρχισα νὰ φοβῶμαι, ὅχι ὅτι ἠπατήθην, ἀλλ' ὅτι, ἐπειδὴ ἔφθασα ἀργά, τὰ ὀρολόγια θὰ ἔκαμνεν πτερά. Εἰς τὸ δωμάτιον ὑπῆρχε μέγα παράθυρον βλέπων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ οἴκου. Ἀνοίξας δὲ αὐτὸ διὰ νὰ ἀερισθῇ τὸ δωμάτιον, παρετήρησα ἐργαστήριον σιδηρουργοῦ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, τί παράδοξον ἂν ὁ σιδηρουργὸς οὗτος κατεσκεύασε τὸν μοχλὸν, ἀγνοῶν εἰς τί ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ. Καὶ λαβὼν τὸ ἐργαλεῖον, τὸ ὅποιον εἶχον φέρει μεθ' ἡμῶν, κατέβην εἰς τὸ σιδηρουργεῖον καὶ ἠρώτησα τὸν ἐργαστηριάρχην ἂν τὸ κατεσκεύασεν αὐτός.

— Ὅχι, Κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη, ἐγὼ μόνον προσήρμωσα εἰς αὐτὸ λαβὴν πρὸς χρῆσιν ἑνὸς τῶν νέων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν τὴν εὐρίσκεισθε. Μὲ εἶχον εἰπεῖν ὅτι τοὺς χρησιμεῖ εἰς τὸ νὰ μετακινῶν τὰς δέσμας τῶν ἐμπαρευμάτων.

Οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ κλέπται. Μετὰ σπουδῆς λοιπὸν ἐπέστρεψα ἐπάνω καὶ διέταξα συντονωτέρας ἐρεύνas. Τὰ στρώματα ἐξηλώθησαν, τὸ ἐν αὐτοῖς χόρτον ἐκενώθη, οἱ τοῖχοι ἐξηττάσθησαν, τὰ ὑαλῖα τῶν παρθυρῶν ἐξεκολλήθησαν, καὶ θερμάστραι καὶ σκευυθῆκαι ἠρευνήθησαν λεπτομερῶς. Ἀπελπίσθημεν δὲ μηδὲν εὐρίσκοντες, καὶ μετὰ ἀνωφελεῖς ἐρεύνas τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, ἀπεφασίσαμεν ν' ἀναχωρήσωμεν. Τὴν ἐπιοῦσαν ὁμοῦς νέα πάλιν ἐρευνᾶ ἐγένετο εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐξετάζοντες τὴν ὀροφὴν παρετηρήσαμεν ὅτι ἄνωθεν τῆς κλίνης ὑπῆρχε που λεπτοτάτη καὶ σχεδὸν ἀόρατος

διαφορὰ χρώματος. Ἀναβὰς δὲ τις εἰς τὴν κλίνην ἐκτύπησε μὲ στιβαρὰν χεῖρα τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἀνοιχθείσης ὁπῆς κατέπεσαν φύρδην μίγδην ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματος ὀρολόγια ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, μὲ κινδύρους, μὲ ἀγκύρας, ὅλα τέλος τὰ κλαπέντα. Οἱ κλέπται, διὰ νὰ τὰ κρύβουν εἶχον ἀνοίξει τρύπαν εἰς τὴν ὀροφὴν, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐφραζαν μὲ χονδρὸν χάρτην, τὸν ὅποιον ἐχρωμάτισαν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη στεγνώσει ἐφαίνετο ἡ διαφορὰ.

Μετὰ τινὰ χρόνον οἱ δύο κλέπται ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, τὸ ὅποιον τοὺς κατεδίκασεν εἰς δέκα ἐτῶν δεσμὰ.

Ἐκ τίνος δὲ προήλθεν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀνακαλύψεως; ἀπὸ τεμάχιον ῥυπαροῦ χαρτίου εἰς ὃ οὐδεμίαν ἐδίδετο προσοχή.

Γ. Μ.

ΠΟΡΚΕΤΑ.

—

Πολλὰ καὶ τῷ ὄντι ποικίλα ἡδύνατό τις νὰ γράψῃ ἀπὸ τῆς παρελθούσης πρώτης Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν ἐγράφησαν αἱ τελευταῖαι ἡμῶν λεσχηνεῖαι, αἱ πολυποίκιλον μὲν, πολύθυρον δ' ἐσθῆτα περιβεβλημέναι. Ἀλλὰ πρῶτον ὁ μέλλων νὰ γράψῃ αὐτὰ ἔπρεπε νὰ μὴ εἶχεν ὑπεσχημένον ὅτι περὶ πολιτικῶν δὲν ὁμιλεῖ — δὲν γράφει δηλαδή, διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὁμιλήσῃ τις ἐν Ἀθήναις περὶ πολιτικῶν; — Ἀρκοῦσιν αἱ ἐφημερίδες, ἴσως δὲ καὶ περισσεύουσιν, ἀφοῦ μάλιστα τῆς «Αὐγῆς» μόνης καταδυσάσης εἰς σκοτίαν νύκτα καὶ ἐντελῶς διαμελισθείσης, πολλοὶ ἄλλοι ἀνεφάνησαν δημοσιογραφικαὶ κομήται, ὧν τὸ ἀστεροσκοπεῖον διαγράφει τὴν τροχίαν. Ἀλλ' οἱ ἀστρονόμοι, ὡς ἄλλοτε ποτε οἱ ἀστρολόγοι, ἀπατῶνται πολλάκις· πολλάκις ὁ κομήτης, ἄλλην γνώμην ἔχων περὶ τῆς ὁδοῦ ἣν πρέπει νὰ τηρήσῃ, παραιτεῖ τὴν ὑπ' ἐκείνων δεικνυμένην ὁδὸν καὶ πλησιάζει πρὸς ἄλλο τι ἄστρον τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς, καὶ, ἢ καταστρέφεται, ἢ καταστρέφει, ἢ χωνεύεται δίκην σιδήρου, διασπᾶται καὶ διαμελίζεται ὑπὸ τοῦ γείτονος ἄστρου καὶ διασκορπίζονται τὰ διάφορα αὐτοῦ στοιχεῖα, ἢ νικηφόρος πυρπολεῖ καὶ γῆν καὶ ὕδωρ. Ἐπειτα, ἐρωτήσεσιν ἂν τις, τίς εἶναι ὁ δεῦτερος λόγος διὰ τὸν ὅποιον δὲν ἐγράφησαν ποικίλα τὴν α' Νοεμβρίου; — Ἐλλειψὶς ἡσυχίας, τάξεως καὶ ἐλευθερίας τοῦ νοῦς; — Καὶ διατί ἀφοῦ ὑπάρχει τάξις πραγμάτων; — Ἐλλειψὶς ὕλης; — Ἴσως... ἀλλ' ὅμως ἡδυνάμην νὰ ἐλοτομήσω καθ' ὅλον τοῦ Κέρκωπος τὸ ἄστυ... Εἰς τὴν ἀγορὰν ἀνεφάνη ὁ ἀστεῖος καὶ εὐώνυμος καὶ ἐλληρικώτατος καὶ εὐφημος Καρχηγιώτης (πότερον,

ὡ ἄνδρες γραμματικοί, δύο γ ἢ γκ;) ἔχλου δὲ καὶ παιδίων σμήνη συρρέουσιν ἀθρόα περὶ τὴν, ὡς μὴ ὦφελε, στενὴν θύραν τοῦ εἰς θέατρον μετασχηματισθέντος ἀλευροπωλείου.—Ὁ Θέσπις ἔχρει τὸ πρόσωπόν του διὰ λάσπης εἴνου· ὁ Καραγκιόζης δι' ἀλεύρου· πόσον ὅμως ὠφελιμώτερον θὰ ἦτο εἰς αὐτὸν τὸ νεωστὶ ἐν Πειραιεὶ ἀνεγερθὲν ἀτμοκίνητον ἀλευροποιεῖον! Ἐκεῖ ἡδύνατο νὰ ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει ἀτμοκίνητος, ὡς θεὸς ἐκ μηχανῆς.—Εὐτυχὴς δ' ὁ ἔχων μίαν ἢ δύο δεκάρας καὶ δυνάμενος νὰ δαπανήσῃ αὐτὰς εἰς τὸ ὠφέλιμον καὶ τερπνὸν τοῦτο θέαμα, εὐτυχὴς ὁ δυνάμενος νὰ συλλέξῃ τοὺς πρώην ἀπηγορευμένους ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἄθροους καρπούς τῆς καλλιλογίας τοῦ Καραγκιόζης! Αὐτοῦ δὲ καὶ τρισσθλίαν ἢ ἀποροῦσα χρημάτων μοσχομάγκαν, ἢ διὰ τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν εἰς βώλους καὶ κάρνα καὶ ἄλλας παιδικὰς ἐλευθέρων σπατάλην τῆς περιουσίας τῆς, εἰς μόνην τὴν θέαν τῆς ὑπὲρ τὴν θύραν ἀνηρτημένης εἰκόνης περιοριζομένης, εἰκόνης γραφείσσης ὑπὸ Ἀπελείου χειρός. Κατακηλεῖται μελαγχολικὴ, ἢ κακοδαίμων! ὑπὸ τοῦ κατ' ἀσθενεῖς δονήσεως φθάνοντος εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτῆς ἡχοῦ τοῦ καπυροῦ δαυρὲ καὶ τοῦ ἐμπλήκτου ταμπουρά, διότι τίς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ πληκτρον τῶν ἀρχαίων ἔφθασε καὶ μέχρις ἡμῶν;

Ἐν δὲ τῇ πόλει, αἱ μὲν ἑλληνικαὶ παραστάσεις ἐσπάνισαν, αἱ δὲ ἰταλικαὶ ἐξακολουθοῦσι χωλαίνουσαι. Καταπεσόντος τοῦ Ἀρόλδου καὶ ποδοκροτηθέντων καὶ κατασυριχθέντων ἀδίκως τῶν ἐν τῷ Elixir d'amore ὑποκριτῶν, διεδέξατο αὐτὰ ἡ γαλλοιταλικὴ Traviata καὶ αὐτὴ ὑποσκάζουσα.

Ἐσχάτως ἀνηγγέλλομεν τὴν ἐπιτυχίαν ἑλληνας ἀξιωματικοῦ κατὰ τὰς ἐν Παρισίοις αὐτοῦ σπουδὰς, σήμερον δὲ χαίρομεν μεγάλην χαρὰν βλέποντες καὶ ἕτερον εἰδικὸν ἄνδρα προστιθέμενον εἰς τοὺς ὀλίγους ἐν Ἑλλάδι. Ἡμεῖς εἰδικῶν κυρίως ἀνθρώπων στερούμεθα, ἕνεκα τοῦ μικροῦ πληθυσμοῦ, τῆς πενίας καὶ τῶν στενῶν ὁρίων· ἀλλὰ πρό τινων ἐτῶν βλέπομεν φανερούς ἀγῶνας τινῶν ἰδιωτῶν ὅπως καὶ κατὰ τοῦτο τιμήσωσι τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα. Καὶ τῷ ὄντι ὁποῖα καὶ ὁπόση τιμὴ! καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν εἰς μόνος ὀφθαλμιατρὸς καὶ αὐτὸς Ἕλληνας, ὁ Κ. Ἀναγνωστάκης, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἑσπερίαν Εὐρώπην γνωστός. Τοιοῦτον λέγομεν καὶ τὸν Κ. Κωνσταντῖνον Κασαβέτην, ἐσχάτως ἐκ Παρισίων ἐλθόντα, ὅπου ἐπιμελῶς ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν, ἰδίως δὲ τὰ τῶν ὀδόντων, τῆς τε ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἑγκυκλίου παιδείας κάτοχον. Ἄδικον θὰ ἦτο βεβαίως νὰ μὴ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸν μεταφραστὴν τῶν Στοιχείων τῆς Γεωμετρίας Λεγέδρου, Κ. Δαμασκηνὸν, ὃν ἐγνωρίσαμεν ἐπιμελέστατα ἀσχολούμενον ἐν Παρισίοις εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ ἰδίως εἰς τὰ τῆς Ἀστρονομίας.

Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἀπὸ ἀστρονομίας εἰς ἀστυνομίαν καὶ ἀπὸ ταύτης πάλιν εἰς ἀστρονομίαν κατηντήσαμεν.

ἔχει ὁμοίως καὶ ἡ μὴ εἰδικότης τὸ καλὸν τῆς π. χ. ἐνθ' εἰς τὰς πόλεις τῆς δυτικῆς Εὐρώπης οἱ ἔμποροι τῶν λεγομένων *nouveautés* μόνον τὰ ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα ἐνδύματα περιλαμβανόμενα πωλοῦσιν, ἐδῶ ὑπαγε εἰς τοῦ Γάλλου καὶ δύνασαι νὰ ἀγοράσῃς μεταξὺ ἄλλων τὰ ἐξῆς· α'. τὰ λεγόμενα ἐνδύματα, πανικὰ κτλ. β'. ὅπλα παντὸς εἶδους καὶ ἕως ἐδῶ ὑπάρχει σχέσις, διότι ὅπλον τῆς σεμνότητος εἶναι καὶ τὰ ἐνδύματα· γ'. σπανδάλια καὶ ὑποδήματα, ἥτοι ἀνθρωπίνους ὑπιδύς· δ'. σφραγίδας, χαρτοφυλάκια, βιβλίου καὶ βρακτηρίας κτλ. ε', καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὡστε δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην νὰ τρέχῃ εἰς πολλὰ μέρη διὰ νὰ ἀγοράζῃ ἕκαστον εἶδος. Εἰς τοῦ Μαυρικίου μάλιστα εὐρίσκεις καὶ μῦρα καὶ σοκολάταν καὶ κηρία καὶ κλωθία καὶ εἴ τι ἄλλο. Οἱ παντοπῶλαι δικαίως δύνανται νὰ κινήσωσιν ἀγωγὴν κατὰ τῶν ἐμπόρων τούτων, ὡς εἰ μὴ λόγῳ, τοῦλάχιστον ἔργῳ σφετεριζομένων τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν.

Εἰσῆλθομεν τέλος καὶ εἰς τὸν χειμῶνα· ὄρθρου βραθέως ἔτι σὲ ἐξυπνίζουσιν αἱ μελωδικαὶ καὶ ἑρρίνοι φωναὶ τῶν σαλαποπωλῶν. Δὲν εἰδεύρω ἂν τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ Μακεδόνες ἀπέστελλον εἰς τὰς Ἀθήνας σαλεποπώλας· τοῦτο μόνον εἶναι βέβαιον ὅτι, ἂν αἱ θεραπαινίδες τῆς φιλαργοῦ χήρας τοῦ Αἰσώπου (δηλαδή τῆς ἀναφερομένης ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου) ἔζων τὴν σήμερον, ἀδίκως θὰ ἀπέκτεινον τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς, διότι ἡ κυρία τῶν θὰ τὰς ἐξύπνει ἐνωρίτερον, ἐννυχώτερον, ὡς λέγει ὁ Αἰσώπος, οὐχὶ ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἀλλὰ γινώσκουσα τὴν τῶν σαλεποπωλῶν. Περίεργον! εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι ψυχρὸν, δὲν πωλοῦνται τὸν χειμῶνα θερμαντικὰ καὶ ζέοντα πιτὰ, τὸ δὲ θέρος πωλεῖται τὸ λεγόμενον Κοκό, ποτὸν ἐκ γλυκυρρίζης κατσκευαζόμενον καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν δροισιτικῶν κατατασσόμενον. Εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀπαύτως αἴθριον καὶ γλυκὴν ἔχουσιν οὐρανὸν καὶ χειμῶνας ψυχροῦς σπανίως ἰδοῦσαν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας τὸ θέρος θερμότατον ἔχουσιν, τὸν μὲν χειμῶνα θερμαίνεσαι διὰ σαλεπίου, ὡς οἱ ἐν Ῥωσίᾳ διὰ τεύρου, τὸ δὲ θέρος... ποῦ τὸ ἀντίστοιχον τοῦ Κοκό; Ὅπως πότ' ἂν ἦ, ὅστις ἠναγκάσθη ποτὲ νὰ ἐξέλθῃ περὶ τὴν 4 ἢ 5 τῆς πρωῒας, δὲν εὖρε βεβαίως ἐντελῶς ἄμοιρα ῥομαντισμοῦ καὶ ποιήσεως τὰ σύμβολα τῆς ἀγρυπνίας, τοὺς σαλεποπώλας, οἵτινες ἐν χερσὶν ἔχοντες τὸν πεπυρωμένον αὐθέψην καὶ περὶ τὴν κοιλίαν τὰς κύλικας καὶ τὴν πεπερρόριζαν περιέρχονται δρομαῖοι ἐν τῷ σκότει τὰς τριόδους καὶ τὰς στενωποὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Οὐχὶ τρίοδον ἢ στενωπὸν ἀλλὰ τὴν μεγάλην

ὁδὸν τοῦ Αἰόλου εἶδομεν ἐπὶ σκηνῆς φωταγωγημένην καὶ ἐστολισμένην διὰ ταπήτων, ἐπιγραφῶν καὶ δαφνῶν ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδείου σκηνογράφου Κ. Ρώτα. Ἡ σκηνογραφία παρίσται τὴν διὰ τὴν πολλὴν συρροὴν τοῦ πλήθους στενὴν αἰολικὴν ὁδὸν, ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ φαρμακείου τοῦ Καβάκου μέχρι σχεδὸν τῆς Χρυσοσπηλιωτίσσης καὶ τοῦ ἀρίστου ζαχαροπλαστείου καὶ σοκολατοποιείου τοῦ Κ. Σπυρίδωνος Παυλίδου. Τὸ καφενεῖον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος φαίνεται κάλλιστα καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ὡς καὶ αἱ ἀπέναντι οἰκίαι μετὰ τῶν ἐργαστηρίων, καὶ ἡ Ἀγία Εἰρήνη ἀπαστρέπτουσα ὑπὸ φωτοχυσίας, καὶ ἡ παρ' αὐτὴν πρωτοφυλακὴ. Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ σκηνογραφία· τὸ δὲ παριστώμενον εἶναι σύνθεσις καλὴ ἰταλικοῦ μουσικοῦ, ψαλλομένη ὑπ' ἀπάντων τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου ἑλληνικὰ ἐνδεδωμένων ἐνδύματα, πλὴν ὀλίγων φορούντων τὰ στερά διὰ τὸ πιθανόν· ἐνὸς μόνου ἐνδύματος τὴν ἑλλειψιν παρατηρήσαμεν τῶν βρακῶν. Καὶ ὅμως αἱ βράκαι ἢ βράκες εἰσὶν ἀρχαιοτάτων ἐνδυμα, τοῦ γαλλικοῦ μάλιστα συρμοῦ, ἀφ' οὗ καὶ μέγα τῆς Γαλλίας μέρος *Gallia braccata*, βράκας φέρουσιν, ἢ, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ κατασκευάσωμεν, ὡς ἡ συνήθεια, ῥῆμα καὶ παρακείμενον *θεβρακωμένη Γαλλία* καλεῖται. Καλὸν λοιπὸν εἶναι νὰ διατηρηθῇ ἡ λέξις *βράκα*, *βράκος*, *βρακίον*, διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη παροιμία «δὲν εἰξεύρει νὰ δέσῃ τὰ βρακία του», «οὐκ ἐπισταμένης, λέγει ἡ Σαπφώ, βράκα ἐλκεῖν ἐπὶ τῶν σφυρῶν». Πῶς θὰ μείνῃ ἡ λέξις ἄνευ τοῦ πράγματος, καὶ πῶς ἡ παροιμία ἄνευ τῆς λέξεως; ἡμεῖς τοῦλάχιστον διαμαρτυρόμεθα κατὰ τῆς πρὸς τὰς βράκας ἀσεβείας ταύτης.

Ἐπέπρωτο λοιπὸν καὶ εἰς γραμματικὴν καὶ ἐτυμολογίαν νὰ φθάσωμεν; φοβοῦμαι μήπως οἱ σχολαστικοί φοβοὶ ἀναγνώσται ἀποστρέψωσι τὸ πρόσωπόν των ἀπὸ τῶν ποικίλων μου. Καὶ ὅμως πόσον διαφέρει σχολαστικότης ἀπὸ σχολαστικότητος! Ἀναγνώσατε π. χ. τὸ ἐξῆς σχολαστικὸν γράμμα τὸ ὁποῖον ἔλαβον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

« Ἐν Μεγάρῳ, τῇ 14 Ὀκτωβρίου, ἔτους σωτηρίου 1862.

» Κύριε Συντάκτα τῆς Πανδώρας,

» Ἐάνκακῶς μου τὴν γυναῖκα οὕτω λέγῃς, τὸν πατέρα καὶ σέ, τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ. Μὲ συγχωρεῖς διότι σέ ἐνέβαλον εἰς ἀνησυχίαν· μὴ ταράττεσαι· ἡ φράσις αὕτη δὲν ἀποτείνεται εἰς σέ· εἶναι φράσις τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἀχαρνέσιν ἀποτεινομένη πρὸς ἄλλον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂμ' ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολιμαίαν μου ἀρχὴν, παρετήρησες εὐθὺς τὸ ὑπογεγραμμένον ὄνομα, διὰ νὰ βεβαιωθῇς ἂν τῷ ὄντι ὕβρισες τὴν γυναῖκα κάθενός. Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ φράσις αὕτη ἐν ἀρχῇ γράμματος;

» Ἀκουσίως ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, μέλλοντος ν' ἀρχίσω τὴν ἐξήγησιν τοῦ παραδόξου μου προοιμίου, ἀ-

κουσίως μ' ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ εὐφρεστικότητα τοῦ Ρακίνα κωμωδία, τὴν ὅποιαν καὶ δικηγόροι καὶ δικασταὶ ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἐγκόλπιον·

L'INTIMÉ.

Avant la naissance du monde . . .

DANDIN, bâillant.

Avocat, ah! passons au déluge.

L'INTIMÉ.

Avant donc

La naissance du monde, et sa création,

Le monde, l'univers, tout, la nature entière

Était ensevelie au fond de la matière ;

Les éléments, le feu, l'air, et la terre et l'eau

Enfoncés, entassés, ne faisaient qu'un monceau,

Une confusion une masse sans forme,

Un désordre, un chaos, une cohue énorme:

UNUS ERAT TOTO NATURAE VULTUS IN ORBE,

QUEM [GRAECI] DIXERE CHAOS, RUDIS INDIGESTA

[QUE MOLES]

(Dandin endormi se laisse tomber) (*)

» Καὶ ἐφοβήθην μήπως, ἀκούσας ἐτυμολογίας πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ αὐτοῦ πηγαζούσας καὶ ἐν τῇ Κιβωτῷ διασωθείσας, ἀποκοιμηθῇς, ὡς ὁ Δανδίνος, καὶ πεσὼν πάθῃς κἀνὲν κακὸν κτύπημα. Παραλείπω λοιπὸν καὶ τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν κατακλισμὸν καὶ συντέωνων φθάνω εἰς τὴν Ἑλλάδα καθ' ὃν καιρὸν ἀκμάζει.

» Οἱ προπάτορες ἡμῶν (καὶ μὴ νομίσῃς ὅτι κομπάζω ἐπὶ ταῖς πατραγαθίαις) οἱ προπάτορες, λέγω, ἡμῶν ἐπὶ μὲν ἀψύχων ἐχόντων ἀνάγκην καθαρισμοῦ ἔλεγον *πλόρω*, ἐπὶ δὲ ἐμψύχων *λούω*. *Ἐπλόρω* λοιπὸν τὰ σπάργνα τῶν νηπίων καὶ *έλουον* τὸν αὐτόν των καὶ τοὺς σκύλλους των.—Ἀλλὰ παρατήρησον ὅποια ἀσυνέπεια—νομίζω ὅτι τὴν λέξιν αὐτὴν ἀνέγνωσα εἰς ἑλληνικὴν ἐφημερίδα—έλουον τὰ ἐμψυχα καὶ ἐν τοσούτῳ μεταφορικῶς ἐπὶ ἐμψύχων ἔλεγον *πλόρω* ἀντὶ *λούω*. Ἐάν κακῶς μου τὴν γυναῖκα οὕτω λέγῃς, τὸν πατέρα καὶ σέ, τοὺς τε σοὺς ἐγὼ *πλόρω*. Ἀλλ' ὁ λαὸς, ὅστις ποτὲ δὲν ἐδιδάχθη τὰς ἀνάστους γραμματικὰς, διώρθωσε τὸ γλωσσικὸν ἀμάρτημα. Ὦθεν εἰς τὴν αὐτὴν φράσιν πῶς λέγει ἡ συνήθεια; Ἐάν κακολογῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν γυναῖκα μου, θὰ σοῦ *λούσω* τὸν πατέρα καὶ σέ καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς σου.

» Χαίρω ὅτι κατάρθωσα τέλος πάντων καὶ ἐγὼ μίαν ἀνακάλυσιν· σέ ἀσπάζομαι δὲ φιλικῶς, πιστεύων ὅτι ἀρκετὰ εἰργάσθην, ὥστε νὰ μείνῃ τὸ ὄνομά μου ἂν ὅχι εἰς τὴν τῶν ἀνθρώπων, τοῦλάχιστον εἰς τὴν τῶν γραμμάτων ἱστορίαν.

» Ἐρῶ σο.

» Κ. Κ. »

(*) Les Plaideurs.

Ταῦτα μὲν ὁ φίλος· ἐγὼ δέ ; — Μένω ἄφωνος
ὕπὸ θάμβους, ἀφ' οὗ μάλιστα ἄλλος τις φίλος παρὼν
καὶ ἀκούσας τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἠρώτησε μήπως ὁ ἐν
Μεγάρους ἔχη μᾶλλον ἀξιώσεις νὰ σημειωθῇ εἰς τὴν
φυσικὴν ἱστορίαν.

Σ.

Η Ο Ι Η Σ Ι Σ.

—οοο—

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Πρὸς τὸν Κύριον Κ. Ζ. ()*

—οοο—

Ἐσίγησεν, ὦ φίλ', ἐδῶ ἡ τρυφερά μου Μοῦσα
Ἀντὶ ἡλίου φωτεινοῦ σκότος παχὺ εὐροῦσα
Κι' ἀντὶ γλυκίος ἔαρος χειμῶνα κρυερὸν.
Ἡμιτελές τὸ ἄσμα τῆς ἀφῆκ' ἐπὶ τῆς λύρας
Κι' ὡς πρὸς τὰ νέφη τὸ πτηνὸν φεύγει τὴν λύσσαν θήρας,
Οὕτω κ' ἐκείνη ἔφυγε πρὸς ἄλλον οὐρανόν.

Ἐνθ' καρδοῖσι περίε μου ἀναίσθητοι ἐδρεύουν,
Αἵτινες μὲ τὸν βόρβορον τῆς ὕλης φαρμακεύουν
Τὴν ποίησιν, ἄνθος τερπνὸν καλλύονα τὴν ζωὴν,
Κ' ἐνθ' πυκνῇ προλήψεων δυσώδης ἀτμοσφαῖρα
Μαλόνει τὸν θωπεύοντα τὴν λύραν μου ἄερα
Καὶ πῆγει τῶν φασμάτων μου τὴν πᾶλλουσαν φωνήν,

Θάβεις ἐδῶ ἡ Μοῦσά μου οἰστρηλάτος νὰ ψάλλῃ
Ἐδῶ, στήν γῆν τοῦ ὕλισμοῦ, ἐδῶ, ἐδῶ νὰ θάλλῃ
Ἐπὶ τὸ κάλυμμα νοκτὸς τασούτω παχυλῆς!
Κυπάρισσοι μόνον ἐδῶ σκιάζουν πᾶν μου βῆμα
Καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρθρου τοῦ ἔως τὸ κρῖνον μνημα
Κράμα θά ᾔν' ὁ βίος μου δακρύων καὶ χολῆς.

Τί πρὸς ἐμὲ ποιητικὸς ὀρίζουν καὶ ὠραῖος
Καὶ οὐρανὸς γλαυκονεφής καὶ πόντος γαληνεῆς
Καὶ φύσις διαλάμπουσα τόσον πολυτελῶς,
Ἐάν ἐγὼ κυλῖωμαι εἰς τρύγα ἀδοξίας,
Δεσμώτης δυσπασχετῶν κοινωνικῆς δουλείας,
Καὶ αἱ καλά μου φεύγωσιν ὦραι ἀνωφελῶς;

Δὲν προσποιεῖ τὸ πλαίσιον ἀξίαν εἰς εἰκόνα,
Ἦς πεφυρμένα χρώματα ἀποτελοῦσι μόνον
Τὴν ἐγγραφεύσαν ἀτεχνῶς πολὺπλακὸν σκηνήν,
Οὕτε ἀρέσκει ὁ καρπὸς ὁ ξέωθεν ὠραῖος,
Σκόληξ ἐνθ' στὰ σπλάγχνα τοῦ φωλεύει πειναλέος
Λομαίνεται τὴν γύρω του λευκόχυμον τροφήν!

Μάτην ὁ νοῦς μου καὶ ποτε ὑφύεται στοῦς αἰθέρας
Καὶ μάτην στρέφω τ' ὄμμα μου πρὸς λαμπροτέρας σφαίρας
Ἐφ' ἡλιοτέρων τῶν ψυχρῶν τοῦ ὄχλου ἰδεῶν,—
Τὸ πῦρ, ὅπερ αἰσθάνομαι ἐντός μου ὑποκατάν,
Δὲν θέλει χύσει ζωηρὸν πῶποτε καὶ γενναῖον
Ἐκλάμψεις δόξης διαυγεῖς στήν πρό ἐμοῦ ὁδόν.

(*) Ὁ φίλος οὗτος μοὶ ἔγραφε ποτε ἐξ Ἀθηνῶν· « Δὲν
ἀμφισβῶ δτι ἡ Μοῦσά σου ἀναζωπυρουμένη ὑπὸ τῶν
καλλονῶν τῆς Ἐπταλόφου καὶ τοῦ ποιητικοῦ αὐτῆς ὀρίζοντος
οἰστρηλατεῖται καὶ ἐξεγείρεται » Ἀπάντησις δ' εἰς ταῦτα
εἶνε οἱ ἄνω στίχοι.

Ἥλιος δόξης δι' ἐμὲ ποτὲ δὲν θ' ἀνατείλῃ,
Ἀλλὰ θολὸς καὶ ἀγνωστός ὁ βίος μου ὀφείλει
Νὰ ἀπορρέυσῃ βαθμηδὸν ὡς ὄνειρον σκιᾶς . . .
Ὡς οἱ χρυσαὶ ἐλπίδες μου τῆς πρώτης ἡλικίας,
Ὡς ἐλαφρὸν σὲ ἤρπασε πτέρωμα μετὰ βίας
Ὁ τῆς πραγματικότητος ἀνάθεκτος βορρᾶς,

Κ' ἔδῃ, ὦ φίλ' ἐσίγησεν ἡ νεαρά μου Μοῦσα
Ἀντὶ ἡλίου φωτεινοῦ σκότος ἐδῶ εὐροῦσα
Κι' ἀντὶ γλυκίος ἔαρος χειμῶνα κρυερὸν.
Ἡμιτελές τὸ ἄσμα τῆς ἀφῆκ' ἐπὶ τῆς λύρας
Κι' ὡς πρὸς τὰ νέφη τὸ πτηνὸν φεύγει τὴν λύσσαν θήρας
Ἐντρομος ὑπεξέφυγε πρὸς ἄλλον οὐρανόν!

—οοο—

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Πρὸς τὸν Κύριον Φ.—Δ.—

Εἰς Παρισίους.

Could I remount the river of my y ears
To the first fountain of our smiles and tears,
I would not trace again the stream of hours
Between their outworn banks of wither'd flowers,
But bid it flow as now—until it glides
Into the number of the nameless tides . . .

BYRON.

Ἐνθ' ἀκόμη ὁ ἀστὴρ τοῦ βίου μας αὐγάζει
Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου μας ἀκτὶς του παίζει μία,
Ἐνθ' τὰ βλέφαρά μας νύξ ἀκόμη δὲν σκιαίζει
Κ' ἡ λίμνη ἀφ' ἧς πλέομεν εἴν' ἤρεμος καὶ λεία,
Ἀνάσχει, φίλε, πρὸς στιγμὴν τῆς λήμδου μας τὸν δρόμον
Καὶ πρὸς τὸ φεῦγον Παρελθόν δι' εἰς ἡμᾶς ἐν βλέμμα,
Πρὶν τὸν σκληρόν του ὁ χειμὼν μᾶς ἐπιβάλλῃ νόμον
Ἡ κλύδων εἰς τὰς φλέδας μας παγώσῃ τις τὸ αἶμα.
Βραδύτερον, ἀπαίσιος, τίς οἶδ'; ἴσως τις τύχη
Τὸ σκάφος μας τὸ εὐθραυστον πρὸς τρίμματ' ἀναμένη.
Ἡ αὖρα αὐτὴ ἦτις νῦν τὰς πτέρυγας του λείχει
Μὴ θάρρει—αὖρα πάντοτε τερπνὴ δὲν θέλει μένει.

Καὶ πρῶτον ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐκείνης παραλίας
Τῶν βρεφικῶν μας ἱδ' ἐκεῖ τὰ ἔχνη τῶν βημάτων.
Ὅπότε ἀκόμη νήπιοι παῖδες μετὰ δειλίας
Τὴν νάρκην ἀπερρίπτομεν τῶν πρώτων κινήματων.
Ἐκεῖ, πρὶν εἶτι στής ζωῆς τὸ πλοῖον ἐπιδῶμεν
Ναῦται, κ' ἡ πεῖρα μ' ἀλμυροῦς ἀφροῦς μᾶς περιλούσῃ,
Παρά τὴν ὄχθην εὐθυμοὶ καὶ ἀμέριμνοι ἐξώμεν
Πρὶν τις φροντίς τοῦ λογισμοῦ τὰ ῥόπτρα εἶτι κρούσῃ.
Καὶ ἂν τοχὸν ἐδιδέτομεν τὸ κῶμα ποτ' εἰς ζάλην
Κι' ἂν καὶ μακράν, στὰ στήθη μας ὁ φόβος εἰσεχώρει,
Ἐτρέχομεν πρὸς ἄστυλον—τὴν μητρικὴν ἀγκάλην
Κ' ἐν φίλημα τοῦ τρόμου μας τὸ δάκρυ παρηγύρει!

Εἰπέ, δὲν βλέπεις νέφαλον ἐπὶ χρυσὸν ἐκεῖνα
Τὰ ἔτη τὰ εὐδαίμονα καὶ ἀθῶα περιβάλλον,
Δὲν βλέπεις ῥόδ' ἀμάραντα, λευκὰ δὲν βλέπεις κρῖνα
Ἐκεῖ στήν ὄχθην πέλαγος δὲν βλέπεις ἱὼν θάλλον;
Ὡ, μόνον παῖδες πέπρωται νὰ παίζωμεν μετὰ ῥόδα,
Καὶ, παῖδες, τὰ ἡδῶ των δὲν ἐκτιμῶμεν μῶρα,
Ἀλλ' ἀλαζόνα ἐπ' αὐτῶν φέρομεν φεῦ! τὸν πόδα
Ἐνῶ καὶ ἐν βραδύτερον δὲν μᾶς ὀρεῖ ἡ Μοῖρα.